

תקוות ישראל במישחקי אסיה מכגינה את יכולתה האתלטית בריצה, התעמלות,

סמוך על

1964. השיא העולמי הוא 6.76 מטר. על תוצאה כזאת אני בינתיים עוד לא חושבת, אבל 6 מטר אולי אני אעשה בקרוב. בכל תחרות אתלטיקה, רואים הצופים את חנה כמעט בכל המקצועות. היא קופצת למרחק, נחה שנייה וקופצת לגובה (1.55 מטר), מחייכת ורצה 100 מטר (12.3

זכתה בחמש מדליות — יותר מכל אתלטית אחרת במכביה. הנכבד שחילק את המדליות כבר הכיר אותה. כל פעם שהם היו נפגי שים היה מנשק אותה מחדש ואומר: „גו, שוב את כאן, להתראות בפעם הבאה.“ מאז בסוחרים כולם, שחנה תגיע רחוק, עיריית חיפה אפילו נתנה לה המחאה של

חנה סמוך

שניות), מסדרת את התיסרוקת ורצה 80 מטר משוכות (12.9 שניות, שיא נערות ישראלי), מנפנת ביד לאמה („היא המול שלי“) ומשתתפת במרוץ שליחות. חוץ מזה היא גם רצה 60 ו-80 מטר, אבל זה כבר לא חכמה גדולה. היא פשוט רצה כמו במאה מטר, רק מפסיקה יותר מוקדם. היא גם הודפת כדור ברזל (9.07 מטר) ו משחקת כדורסל וכדורעף. כשהיא גומרת את האימונים בכל המקצועות, נגמר בדרך כלל גם היום.

300 ליי וקנתה לה פרחים. רשות הספורט משלמת עבורה את שכר הלימוד במכון וינגייט. מה עוד אפשר לעשות בשביל ספורטאית מצטיינת? ההישג האחרון שלה הוא שיא ישראלי בקפיצה למרחק. (קופצת סמוך: „סעות היא להגיד קפיצה לרוחק. לימדו אותנו שהביטוי הנכון הוא קפיצה למרחק.“) היא קפצה 5.85 מטר — תוצאה, שהיתה מוכה אותה במקום הששי באולימפיאדה של טוקיו ב-

רשימת האתלטים שיזכו בכרטיס-הטיסה לתאילנד עדיין לא נקבעה, אולם עובדה אחת ברורה כבר עכשיו: חנה סמוך תסע. הישגיה הנוכחיים מצדיקים את הענקת ה-כרטיס. היא עצמה עוד לא החליטה אם היא נוסעת או לא, אבל השכנים שלה ב-חיפה מכינים כבר עכשיו רשימות של דברים שהנה תביא להם מהמזרח. גילו אותה במכביה השביעית. היא הש-תתפה אז במספר שיא של תחרויות ו-

זכרון הראשון של חנה סמוך הוא זה: כאשר היתה בכתה א' הושיבה אותה המורה בספסל הראשון, כדי שהיא לא תוכל להפריע. פתאום הצביע ילד מ-הספסל האחרון ואמר: „חנה מפריעה לי, היא יותר מדי גבוהה.“ מאז חדרה חנה תודעת גובה.

אבל המתעניינים באתלטיקה מסתובבים אחריה לא רק מפני שהיא האתלטית הכי גבוהה (1.75 מטר), ואולי גם הכי יפה של ישראל, אלא גם בגלל העובדה, שהיא אחת התקות המעטות של האתלטיקה הישראלית. אם ילך לחנה (19), תצליח ישראל בתח-רויות הנשים במישחקי עמי אסיה, שיערכו בקייץ הקרוב בבאנקוק, בירת תאילנד. כל מכון וינגייט מקווה שלאטלטי המצטיינת שלו ילך. האמא של חנה מקווה גם כן. רק חנה עצמה עוד לא החליטה.

★ ★ ★

המדליות נגמרו

במכביה היתה צריכה לקבל חמש מדל-יות, אבל בסוף היא קבלה רק ארבע. היא היתה צריכה לקבל מדלית זהב במרוץ שליחות, אבל למארגני המכביה כבר נגמרו המדליות. הם פשוט לא תיארו לעצמם ש-הם יצטרכו לחלק כל כך הרבה. במקום זה נתנו תעודות. מרים סירנסקי קרעה את התעודה מרוב כעס. חנה לא. סוף-סוף מי לוקח את המארגנים של המכביה ברצינות?

עכשיו היא מפורסמת. החיים נהיו יותר קשים. היא חתמה על שיק בבאנק, ילד ראה את החתימה שלה וקרא בהתפעל-לות באוזני כל הקהל בסניף המרכזי של בנק לאומי בחיפה: „זאת חנה סמוך! זאת חנה סמוך!“ האנשים הפסיקו לספור את הכסף והסתכלו. רק חנה לא התרגשה. היא הרי כבר השתתפה בתחרויות ביני-לאומיות ולבשה חולצה עם השם ישראל ונשארה שקטה.

אנשים גם התחילו לכתוב לה מכתבים. רק לפני שבוע כתב לה אחד: „קוראים לי עוזי. שמעתי שאת האתלטית הכי יפה במי-דינה. אולי אנחנו יכולים להיפגש?“ אחרים סתם מצלצלים אליה בטלפון.

חנה לא עונה ליכתבים ולא לוקחת טל-פונים ברצינות. „אם אני אענה לאחד, אז הוא יספר לחברים שלו, הם גם כן יכתבו והסוף יהיה שכל היום אני אצטרך לכתוב מיכתבים.“

★ ★ ★

מה פתאום שאפחד?

בשעות שריא לא מתאמת או חושבת כיצד להשיג שיא חדש, עושה חנו חיים במכון וינגייט בשעות אחר-הצהריים והערב

לשיאים שהיא משיגה, מכינה עתה חנה עבודת-גמר במקצוע הקפי-צה למרחק, מתכוננת להשיג בשטח זה שיאים חדשים הן בכתה, בשטח הלימודים, והן על המגרש, בתחרויות הרבות שלפניה.

לומדת
מזה שנה חנה סמוך היא תלמידה חרוצה במכון וינגייט, זוכה להערצת חבריה לספסל הלימודים. בי-תמונה משמאל נראית חנה כפי שצולמה כשלמדה בכתה אלף. נוסף